

— Е, казалъ си вълчо, съ единъ овенъ наядамъ ли се азъ, чакай още нѣщичко да потърся!

И тръгналъ. Край рѣката пасли гъски.

— Добъръ день ви гъски — бѣлогъски.

— Добро да намѣришъ, сиви вълчо!

— Чии сте вие? . . .

— Попови. . .

— На мене за обѣдъ готови. . .

— А бре вълчо, а бре глупчо, че какъ ще ни ядешъ, вижъ, какви сме кални и нечисти. Нека се окъжемъ въ рѣката, та чистички да ни охладимъ.

Вълкътъ се съгласилъ. А гъските пухъ-пахъ, гурнали се въ рѣката отишли въ дълбокото и завикали на вълчо:

— Ехъ, ти вълчо, съ тоя твой умъ, много има гладенъ да ходишъ.

Заплакалъ вълчо и си казалъ:

— Ехъ, за мене нѣма добро, ни въ гъстата гора, ни въ широкото поле. Чакай да отида въ селото.

Подвилъ опашката и тръгналъ, а чирвата му се прѣтакали отъ гладъ.

Като приближилъ селото, глѣда на срѣща му свине лежатъ. Така тлъсти, така дебели, и отхранени, че на сиромашъ вълчо лигитѣ му потекли.

— Добъръ день ви, тлъсти свине!